

HAVKATTEN

Af Jørn Würtz

Klavs stod uden for døren.

– Nå, vil du med på fisketur? Han havde the fisherman's dress på og to flotte fiskestænger i den ene hånd.

– Jah, sagde jeg. Det lød vist ikke særligt overbevisende, men jeg tror nok, at jeg på et eller andet tidspunkt havde ladet skinne igennem, at jeg gerne ville med på en tur en søndag, hvor vejret var godt. Jeg havde ikke set øen fra den anden side endnu, og det regnede jeg så med at kunne få lejlighed til nu. Jeg bryder mig ellers ikke om at fiske, forstår De nok.

Men Klavs overhørte mit valne tilsagn. Han var allerede på vej ned ad trappen igen til båden, der lå lige ovre på den anden side vejen ved kanalen. Man skulle ned ad en jerntrappe for at nå den, og jeg forestillede mig tit, at man næppe kunne klare en sådan trappe, hvis man ikke tænkte sig godt om for hvert trin, man tog. Jeg fik sagt farvel til vor mor og luntede ned mod båden, men nåede dog at få en madpakke og en øl med, selvom der ikke var megen tid.

Inden vi kom ud af havnen, syntes jeg, at det allerede blæste temmelig godt. Båden, vi sejlede i, var en fjorten fods jolle med et sejldugsovertræk på den forreste halvdel. Der var en tre hk påhængsmotor, som gik fortrinligt endnu. Vi rundede pynten ved havnemundingen og drejede mod nordøst omkring øen og passede kort efter en halvø, hvor der stod et sømærke. Det blæste også temmelig godt her, men jeg var vist ene om at synes det.

Da vi var kommet lidt længere om, så vi gamle Jokum i sin åredrevne jolle. Han hev og sled i noget line eller garn, medens han næppe skænkede sin samtidige balancekunst en tanke. Men for os at se var det ikke enhver beskåren at hvile så støt i sig selv, når underlaget rullede som på kuglelejer, og elasticitet i benene er en sjælden begivenhed hos en aldersrentenyder. Jokum holdt sig i kontakt med det „levande livet“ ved at tage ud i sin gamle båd, når vejret tillod det – og vejret tillod det øjensynlig altid.

Vi sejlede rask forbi. Vi havde vinden med os og var langt væk, inden jeg så, at han sindigt drejede hoved og så efter os. Vi kom ind i nogle smalle fjordarme

og endte oppe i en sø, hvor isen lå som et stort, men utilstrækkeligt låg i midten. Nogle andre bådfolk lå her og slikkede solskin, og vi fik en sludder med dem, inden vi sejlede tilbage igen til en vig, som vi kort forinden havde passeret.

Det var helt stille i vigen. Himlen var lysende blå, og vi så en jetjager trække sit tynde hvide slør efter sig højt oppe. Vandet var krystalklart.

Vi sejlede lidt rundt med den ene af os hængende ude over rælingen hele tiden for at følge livet mellem bundbrædderne og fjordbunden. Der var ikke mere end nogle ganske få meter dybt, og solen banede sig vej helt igennem.

Aktivitet var der ikke meget af fra fiskenes side denne søndag eftermiddag, og vi var så småt ved at belave os på at forlade stedet for at fortsætte hjemover, da Klavs fik øje på en efter omstændighederne vældig skygge, hvis omrids klart fortalte, hvad skyggens ophavsmand var for en fyr. En meter over havbunden så vi havkatten stå ubevægelig.

– Lad os ro lidt længere hen til den sagde Klavs og gjorde sit imponerende grej klar til dagens dåd.

Da vi var næsten lige over havkatten, lod Klavs snøren med et lakseblink kilde havkatten under skægget, men båden drev langsomt videre, inden fisken besindede sig til at åbne gabet.

Jeg stinnede lidt imod med årene, og vi kom tilbage til den gamle plads. Blinket var nu lige ved selv at spille havkattens kæber fra hinanden, men fisken tog dog selv initiativet i sidste øjeblik, og vi fik uden besvær halet den op.

Efter nogen anstrengelse lykkedes det os også at få den aflivet. Til dette brug havde Klavs ikke et udstyr, der svarede til de øvrige fangstredskaber, så det foregik ikke på en maner, der ville kunne tjene som forsidebillede i et tidsskrift for sportsfiskere.

Vi sad og kiggede på havkatten. Den var vel omkring firs centimeter.

– Vil du have den, spurgte Klavs.

– Nej, behold du den endelig, sagde jeg. Jeg havde lige sat mig i en slimet substans, som stammede fra havkattens dans i båden inden det totale nederlag.

– Vi har spist fisk i flere dage efterhånden, sagde Klavs. Tag du den bare med hjem.

Han talte godt for sin syge bedstemoder. Jeg kunne pludselig slet ikke fordrage fisk og tænkte temmelig meget på det med at skulle slæbe den hjem, vådt avis-papir og slim.

– Gerda venter sig, ved du, Hun kan ikke gøre fisk i stand.

Klavs røbede ikke et eventuelt kendskab til, at han kun havde hørt om graviditet og hareflåning som en uheldig kombination.

Turen gik hjemad. Det flotte fiskergrej og havkatten lå et godt stykke fra hinanden.

Da vi kom forbi gamle Jokum, der stod på samme bølgekam som før, slog Klavs et slag med rorpinden, så vi kom tæt hen til den gamle fisker.

– Du have den? råbte han og holdt havkatten op.

Jokum forstod åbenbart, hvad Klavs råbte. Han nikkede og pegede smilende bagud i båden, og Klavs hev i en flot bue fisken over to meter vand. Vi kunne høre klasket, da den ramte bunden.

Vi drejede bort fra Jokum og nåede lige at blive løftet op på en bølge, så vi kunne se ned i hans båd, inden vi kom for langt bort. Men vi kunne nu ikke se andre fisk end havkatten.